

Budapest karácsony előtt

A 12. T osztály idei utolsó bennmaradós hétvégéje Budapesten zajlott le, ahova már pénteken délután elindultunk. A buszút alvással telt, majd miután megérkeztünk, elfoglaltuk szállásunkat és megvacsoráztunk. Az estét mozizással töltöttük, ki mit választott.

Lopott idő

Manapság az ember rohan.
Túl sokat. Közben nem veszi
észre, hogy mi mellett is
szalad el tulajdonképpen. Csak
az idő a fontos. A filmben
olyan életet élünk, ahol a
huszonötödik év után senki
sem öregszik tovább.
Ám az idő visszafelé ketyeg
az emberek karján lévő
számlálón. Idővel fizetnek
szükségleteikért, és időt
kapnak az elvégzett munkáért.

Gettók pedig léteznek, ahogy
a gazdag negyedek is. Egy az
előbbiből származó fiatal férfi
történetét követjük végig,
mialatt ráébred, minden
másodperc néhány ember
kezében van, akik bármire
képesek a halhatatlanságért.
Elgondolkodtató, hogy vajon
milyen lehetne, ha valóban
tudnánk, mennyi időnk is van
még hátra.

Szombaton sokáig pihenhattunk, reggelire pedig kakaót és péksüteményt kaptunk, amivel a fiúk is jól lakhattak. Ellátogattunk a Nemzeti Galériába, ahol a tárlatvezetésen a képek, alkotások kulisszáit árulták el, hogy könnyebben értelmezhesük őket. Sok festőt, alkotót saját kora nem tudta megérteni, elfogadni, de ma a legjobbak közé sorolják, mint például Csontváry Kosztka Tivadart. A középkori festmények jelei, amelyeket ma már nem veszünk észre, akkoriban egyértelműek volna. Vajon, ma ki tudná elmondani az írisz (mint virág) mit jelképez? Csendben hallgattuk végig a tárlatvezetőnket, majd a séta végeztével kis várakozás után elindultunk ebédelni.

Érzékeink képességeit tettük próbára az Ability Parkban. Olyan emberek fogadtak minket, akik érzékszervi, fizikai korlátokkal rendelkeznek. Vakok, kerekesszékekben ülők, autisták, látássérültek. Ugyanolyan emberek, mint mi, mégis kedvesebben fogadtak bennünket, mint bárhol máshol. Csoportokra oszolva vágunk neki a felállított feladatoknak. Kerekesszékekkel

kellett végigmenni egy felépített pályán; teljes sötétségben nyomoztunk; vásároltunk; napirendet állítottunk össze; színeket és számokat társítottunk egymáshoz. Ezek nem olyan könnyű feladatok, mint ahogyan hangzanak, segítőkink türelmesek voltak hozzánk és megértőek.

Két dolgot emelnék ki külön. Olyan emberrel beszélgettünk, aki beszélni nem tud születésénél bekövetkezett orvosi műhiba miatt. Hogyan válaszolt nekünk? Egy nemzetközileg elfogadott jelrendszer

szerepelt egy táblán, és mindent ennek segítségével mondott el: kisujjával mutatott rá a válaszára. Mindent értett és mi is nevetve fogadtuk viccelődő kedves válaszait. Egy másik feladatunk az volt, hogy egyetlen egyszer elolvashattunk egy mondatot, amiből senki semmit nem értett. Egy a fogyatékkal élőkkel kapcsolatos törvény mondatának szavait olvashattuk el. Életünkben nem olvastunk nagyobb zagyvaságot, pedig jogász fogalmazta meg. A feladatunk

az volt, fogalmazzuk meg ezt egyszerűbben, Mi négy-öt szóból egy érthető mondatot tudtunk összeállítani. Azt hiszem, ezen el kellene gondolkodni.

A vacsora elköltése után korcsolyázni indultunk, ami bár vidáman telt el mégis keserűen zártuk le a napot, mivel míg odavoltunk az egyik szobába, ahol a mi csoportunkból aludtak lányok, idegenek jutottak be és vittek el személyes holmikat, értékeket, pénzt.

Vasárnap reggel fáradtabban és nyüzögőbben keltünk fel, mint valaha. Az előző nap esti események eléggé felborzolták a kedélyeket. Dél előtt a Szépművészeti Múzeum múmiákról szóló kiállítását jártuk be, páran még az állandó kiállítást is megtekintettük, majd csak ezután indultunk ebédelni.

Hazafelé menet próbáltuk kialudni magunkat a gyorsan elrepülő hétvégét hátrahagyva. Másnap újra várt minket az iskola.

Porogi Éva (11H-12T)